

לתענית חזרת: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 19:29

יציאת השבת: 20:30

ר"ת: 21:01

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 152 לשבת 12.7.2014 – תשע"ד תמוז י"ד

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

פִּינְחָס

משה שינפלד (הידברות)

מה זה מנהיג יהודי? פעם אחר פעם, מעמיד משה את טובת כלל ישראל במקום הראשון, ורק אחר כך מניח מקום לצרכיו האישיים. כך צריכה להיראות הנהגה על פי התורה, וכפי שראינו לאורך הדורות. מאמר על מנהיגות יהודית אמיתית מאת הרב משה שינפלד משה רבנו מקבל את ה"בשורה", שהוא עומד להיפטר מן העולם הזה ולא יזכה להיכנס לארץ ישראל – "עלה אל הר העברים הזה, וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל, וראיתה אתה ונאספת אל עמך גם אתה, כאשר נאסף אהרן אחיך" (במדבר כז, יב-יג). סביר להניח, שכל אחד אחר במקום משה כשהיה מקבל בשורה כזו, הדבר הראשון שהיה עושה הוא לנסות לשנות את הגזירה ולהתפלל בעוז על ביטולה. משה לא עושה כך. כשמשה מקבל את הבשורה, הדבר הראשון שעומד אל מול עיניו הוא לא טובתו האישית, אלא טובת כלל ישראל, ומיד הוא מתפלל: "יפקד ה' אלהי הרוחות לכל בשר, איש על העדה, אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה". (במדבר כז, טז-יז). משה דואג מיד למנות מנהיג חדש לעם ישראל. טובת הכלל – היא שעומדת לנגד עיניו של משה עם קבלת הידיעה שהוא עומד להיפטר מן העולם. זו מנהיגות בעם ישראל. התלמוד במסכת ברכות (דף יח ע"ב) עוסק בשאלה: האם הנפטרים מודעים למתרחש בעולם הזה. אחת הראיות שהתלמוד מביא לכך שהנפטרים אכן מודעים, היא מעשה שאירע באחד האמוראים – שמואל. אביו של שמואל, היה ממונה לקרן צדקה גדולה, וכל כספי היתומים הופקדו אצלו. יום אחד נפטר אביו בפתאומיות ואף אחד לא ידע היכן טמונים כספי היתומים. בני העיר חשדו שבנו – שמואל – יודע היכן מוחבא הכסף, אך אינו מגלה כיוון שרוצה לנגוב אותו. שמואל, שידע שהחשדות לחינם, החליט ללכת לבית הקברות, לעלות לקבר אביו ולנסות לשאול אותו היכן טמונים כספי היתומים. כשהגיע לבית הקברות, פגש כמה רוחות של נפטרים ושאלם היכן נמצאת הרוח של אביו. אמרו לו שאביו כעת ב"מתיבתא דרקיעא" (בישיבה של מעלה) ותכף יוכל לראותו. מספר התלמוד שבעוד שמואל ממתין לבוא אביו, הוא פוגש את הרוח של חברו הטוב – לוי, ורואה שלוי נותר בחוץ ואינו יכול להיכנס למתיבתא דרקיעא. שאל שמואל את חברו: "מדוע אינך לא נכנס?". ענה לוי: "אני נענש על כך שבעודי בחיים, במשך כמה שנים לא נכנסתי לשיעורים של רבי ומורי, ובעקבות כך רבי נפגע והתבייש. כנגד כל אותם השנים שבהם הייתי בחוץ ולא נכנסתי, אני נענש שאיני יכול להיכנס כאן בשמים." ומספר התלמוד שכשסיים שמואל את השיחה עם לוי, הגיעה רוחו של אביו. כשאביו ראה אותו, הוא בכה וחיך. שאל שמואל את אביו: "מדוע בכית?". ענה לו אביו: "משום שעוד מעט אתה נפטר מן העולם." "אז מדוע חייכת?", שאל שמואל. "משום שמאוד מחשיבים ומעריכים אותך כאן בשמים", ענה לו אביו. פנה שמואל אל אביו ואמר לו: "אם מחשיבים אותי בשמים, אני מבקש ממך, אנא בקש שיכניסו את חברי לוי למתיבתא דרקיעא". ואכן הבקשה התקבלה ולוי נכנס. לאחר מכן שאל שמואל את אביו היכן כספי היתומים, ואביו אמר לו היכן הם טמונים. הנה לנו דוגמא נוספת מיהו גדול אמיתי. שמואל מקבל בשורה שעוד מעט הוא נפטר מן העולם, הוא יודע שמחשיבים אותו מאוד, ובמקום לנצל את מעמדו ולבקש על החיים של עצמו, מה עומד בראש מעייניו? חברו לוי, שחברו יזכה סוף סוף להיכנס פנימה אל מתיבתא דרקיעא. מדהים. מנהיג בעם ישראל צריך להיות קשוב קודם לצרכי הכלל, ורק אחר כך לצרכי עצמו. נסיים עם תובנה נוספת שתמחיש את הרעיון. במעמד הסנה, כשמשה מקבל את שרביט ההנהגה, אומר לו אלוקים: "של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא" (שמות ב, ה). מדוע דווקא במעמד הסנה משה נצטוו להשיל נעליו, ולא נצטווה כן כשעלה להר סיני, ומדוע בחלום סולם יעקב, לא מצינו שיעקב השיל נעליו כשאמר "אין זה פי אם בית אלהים"? (בראשית כח, יז) המעיין בדברי רבותינו הראשונים יראה שבפרשה זו טמונים הרבה סתרי תורה, אולם ישנה תשובה נפלאה על דרך הדרש, תשובה שמשלמה את אשר שדיברנו. מהי מטרת הנעל? להגן על כף הרגל. כשאדם נועל נעלים הוא מסוגל לצעוד בבטחה על אבנים וזכוכיות והוא לא ירגיש מאומה. אולם כשאדם צועד יחף, הוא מרגיש כל אבן ולו הקטנה ביותר. כשמשה מקבל את ההנהגה, מבקש ממנו הבורא – "של נעליך!", לאמור – כשאתה מנהיג את העם, תנהיג אותם "ללא נעליים", תשתדל לחוש כל יהודי ויהודי ולו "הקטן" ביותר, ולא כמנהיגי אומות העולם שמיד

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

כשהם מקבלים שררה וכבוד אינם מרגישים את העם שתחתיהם. מנהיגות אמיתית בעם ישראל היא מנהיגות "ללא נעליים", עם רצון לחוש ולהרגיש כל אחד ואחד. כל אדם הוא בעצם מנהיג בבית, בעבודה ובקרוב חברים. אם נשכיל להצליח להנהיג את ספינת החיים "ללא נעליים", בטוחני שיהיה לנו טוב יותר...

לְכֵן אָמַר הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם (כה,יב)

אמרו חז"ל: "שכר מצוה מצוה". היינו, הצדיק העובד ה' בכל לבבו, אינו מתאוה לשום שכר וגמול, אלא כל רצונו ותקוותו שיזכהו השי"ת ויזמן לפניו עוד מצוה כזו. לכן שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, שהרי מקבל הוא את שכרו – בקיום מצוה נוספת. אבל פנחס, טוען החתם סופר, הוא בוודאי לא ביקש שתבוא לידו מצוה כזו, שיחטא שוב נשיא שבט ישראל חטא חמור כזה. אם כן לא שייך כאן "שכר מצוה מצוה". ולכן – בדין הוא שייטול שכרו!

לְכֵן אָמַר הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם (כה,יב)

אמר הקב"ה: בדין הוא שיטול שכרו (במ"ר כא,א) ויש להבין, מדוע מגיע לו שכר זה בדין? מבאר רבי בן ציון סנה: מעשה הקנאות לא היה מתפקידו של פינחס, ויותר מכך – המעשה היה מנוגד לחלוטין לטבעו של פינחס ולמידותיו, כי היה פינחס נכדו של אהרן הכהן, שהיה אוהב שלום ורוחף שלום. משל למה הדבר דומה? נשיא ארה"ב הנבחר החליט לומר תודה רבה לבוחרים. הוא ערך מסעות והופעות פומביות בכל מדינות ארצות הברית, פזר חיוכים ונפנף לשלום לכולם. פעם אחת הצליחו טרוריסטים להתקרב לשיירה שלו, ואף ירו בגלגלי הרכב של הנשיא. אחד משומרי הראש שם נפשו בכפו, קפץ עליהם והרג אותם. כל העיתונים בארה"ב היו מלאים בתמונותיו של המאבטח הנועז, והנשיא כתב לו מכתב תודה נרגש. אחרי שנסתיימה המהומה, אמר הנשיא: "אני זקוק לשבוע של חופשת סקי, ורק אחר כך אתחיל בעבודה", השומרים של הנשיא לא ידעו לעשות סקי. עד שלבשו את המגלשים על רגליהם, כבר היה הנשיא גולש למטה. רק מדריך הגלישה היה צמוד אל הנשיא. באחד העקולים יצאו לפתע, מתוך סבך ענפיו של עץ, שני טרוריסטים, שכוונו את אקדחיהם אל ראשו של הנשיא. ללא שהות, חבט המדריך בנשיא, והפיל אותו על האדמה, וכך הצילו מהכדורים הראשונים שנורו. מכיוון שמדריך הגלישה ידע לשלוט היטב במגלשים, הוא סובב את המגלשים כך שפגעו בעצמה בטרוריסט הראשון, ואחר כך בשני. לאחר מאמץ אדיר, הכניע המדריך את שני הטרוריסטים, והציל את הנשיא. תמונותיו של המדריך מלאו את העתונים, הנשיא נתן לו במתנה שני מליון דולר. כולם שאלו את הנשיא: "מה ראית לתת לשני מליון דולר, ואלו לראשון הסתפקת במכתב תודה?" אמר להם: "הראשון היה מאבטח, וזה היה תפקידו. השני הוא מדריך סקי, מה לו ולטרוריסטים?! זה לא תפקידו, ולכן מגיע לו יותר. התורה אומרת: "פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן" – כהן הוא, בן בנו של אהרן הכהן, שהיה אוהב שלום ורוחף שלום. אין לו קשר למעשי קנאות כאלה, אין זה מתפקידו ואין זה באפיו. לכן מגיע לו על המעשה שעשה שכר מיוחד.

וּבְנֵי קָרַח לֹא מָתוּ (כו,יא)

דרשו חז"ל על פסוק זה: "מקום נתבצר להם בגיהנם וישבו עליו ואמרו שירה" (סנהדרין קי,א). לפי חז"ל בני קרח הספיקו לחזור בתשובה ברגע האחרון לפני שבלעה אותם האדמה ולכן לא מתו. אם כך, שואל רבי אליהו לופיאן זצ"ל, מדוע לא הועילה תשובתם להציל גם את אביהם? הרי ידוע מה שאמרו חז"ל (סנהדרין קד,א): "ברא מזכי אבא", כלומר הבן יכול לזכות את אביו בזכות מעשיו הטובים. ומתריך: שהרעיון של "ברא מזכי אבא" הוא דווקא כאשר האבא מחזיק ביסוד האמונה אך אם האב כופר ביסוד האמונה לא יועילו לו הזכויות של בנו, וזה מידה כנגד מידה, כשם שקרח התעלם מזה שהוא בן לאביו שבשמים, כך בשמים מתעלמים מכך שהוא אב לבנים והוא לא ניצל בזכויותיו של בנו. וכיוון שקרח כפר בעיקר (כמובא בירושלמי סנהדרין דף י' הלכה א': "באותה שעה אמר קרח אין תורה מן השמים, ואין משה נביא, ולא אהרן כהן גדול") לכן לא ניצל בזכות בנו.

וּתְעַמְדֶנָּה לְפָנַי מִשָּׁה (כו,ב)

מאז ומעולם יהודי שנתקל בבעיה הלכתית, או שהיה זקוק לעצה טובה, פנה אל הרב, מפני שאיפה שהתורה נמצאת שם נמצאת גם החכמה. בספר "אוצר המעשיות" מביא בהקשר לכך מעשה: מעשה שהיה באחת מערי פולניה, היו שני בחורים צעירים שעבדו שניהם ביחד זמן רב, ובכל מיני עבודות קשות ובעמל רב ואחרי זמן רב חסכו שניהם סך עשרת אלפים זלוטס, ויטייעצו שניהם מה לעשות בכדי להגדיל את הונם. ויאמר אחד לשני: היות וכבר יש לנו סכום הגון עכשיו, כדאי שנסע לערים הגדולות ולקנות מהסוחרים סחורות במחירים סיוטנאים

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שהם יותר זולים ממה שאנחנו קונים פה בעירנו. וכך החליטו וכן עשו ויסעו ברכבת למחוז חפצם והיות וידוע לכל שברכבות תמיד מצוים גנבים כייסים, ויחליטו לתפור את הכסף בתוף שקית ולתופרה בתוף אבנטו של אחד מהם והשני ישגיח על חברו שלא יגנבו ממנו את כספם. והם ברכבת כל כמה דקות היו בודקים את כספם נמצא במקומו וכמה תחנות לפני מחוז חפצם והרכבת מלאה עד אפס מקום מנוסעים ודוחק גדול מאד וישאל החבר לחברו שימשש לראות את הכסף נמצא באבנטו כרגיל, וימשש והכסף איננו ויבהלו שניהם ויתחילו לחפש היטב ואין שום סימן לכסף. ויעמידו את הרכבת ויודיעו לשוטרי הרכבת על הגנבה, ויחפשו השוטרים בכל האנשים ולא מצאו דבר ולא היתה להם בררה עוד לעיכוב הרכבת ויגידו לנהג הרכבת שימשיך את דרכו. ויגיעו לתחנה הראשונה שלאחר המקרה, וירדו שני הבחורים מתוך אונס כי אין להם כסף בידם איך לחזור לעירם, ויתמרמרו מבכי שניהם ולא ידעו מה לעשות. וישאלו באותה עירה אם יש יהודים גרים בעירה הזו ויאמרו להם שיש שכונה שלמה של יהודים. וילכו לשכונת היהודים וישאלו לבית הרב, וילכו אליו והם עודם עצובים ומיואשים ועיניהם נפוחות מבכי ומהתמרמרות, ויאמר להם הרב נא לנוח ואחר כך תספרו לי מה קרה אתכם. כי לא יצא הדיבור מפיהם ויביאו להם קצת תה חם וישתו וירוח להם. ויספרו לו את כל הרעה שמצאתם, ויאמר להם: לינו הלילה פה ונטכס עצה למחר, נראה מה שהקדוש ברוך הוא ידריכנו, והאנשים לנו אותו ערב בבית הרב. למחרת בבוקר אמר להם הרב: עכשיו לכו והודיעו לעיתונים הגדולים את כל מה שקרה לכם ותגידו שנגנב לכם עשרים אלף זלוטס, ויאמרו לו: איך נשקר ונגיד עשרים אלף וזה רק עשרת אלפים וגם המשטרה רשמה ביומנה על המקרה שלנו ועל סכום הכסף שנגנב שהוא עשרת אלפים זלוטס, אמר להם אתם תעשו כמו שאני אומר לכם. ואם המשטרה תבוא ותחקור אתכם גם תגידו אותו דבר, עד שיגיעו מים עד נפש אז תודו שזה עשרה ולא עשרים אלף ואם ישאלו אתכם למה כחשתם? ואמרתם שאני נתתי לכם את ההצעה, ותראו שבעזרת השם הכל יהיה בסדר אחר כך. ויתן להם קצת כסף כדי לנסוע בחזרה ויעשו כדברי הרב, ובכל העיתונות נודע ששני יהודים נשדדו ברכבת בסכום של עשרים אלף זלוטס, והמשטרה לא יכולה לתפוס את הגנבים, והמשטרה ראתה ביומנה שהאנשים שנשדדו הודיעו קודם שהסכום שנשדד מהם היה עשרת אלפים זלוטס, ומה פתאום אומרים עכשיו עשרים אלף. ויהי העניין חשוד בעיניהם וישלחו לקחת את שני הבחורים ויחקרו אותם והם עומדים בדיבורם שזה עשרים אלף זלוטס, ויהיו בעיניהם כחשודים ויכניסו אותם לחדר כל אחד לחוד וימשיכו לחקור אותם בכל מיני חקירות עד שלא יכלו לסבול ויודו ויספרו את הנכון שהרב הציע להם להגיד כך. תכף שלחו לקרוא לרב, וישאלו אותו האתה אמרת לאנשים האלו שיגידו עשרים אלף במקום עשרת אלפים? ויאמר להם כן, ולמה, עשית זאת? ויאמר להם: בעוד שעתים עם הוצאה שניה של העיתונות תראו את החידוש. ויחכו לצאת ההוצאה השניה ובכותרות הראשיים כתוב שבכפר פלוני ישנם הרוגים ופצועים והמשטרה גילתה חבורת שודדים שהיו שודדים את הרכבות והחבורה היתה שולחת לפי תורנות את אנשיה לרכבות לשדוד ועכשיו הלכו ששה גנבים לשדוד שנפל עליהם התורנות והם הביאו עשרת אלפים זלוטס שהצליחו לשדוד. אבל העיתונות פרסמה על שוד של עשרים אלף, ונפל החשד על אלו ששדדו שלקחו את חצי השוד לעצמם, וכך התלקח ריב ביניהם עד שנהפך לקרב דמים שנפלו ביניהם הרוגים ופצועים והוועקה המשטרה למקום, וכתרו את המקום והצליחה המשטרה לתפוס את כולם וכך הוחזר כספם של היהודים הנשדדים בפקחותו של הרב שעשה את זה בחכמה. מהמעשה הזה למדנו כמה טוב לשאול בעצם הרבנים שתמיד מדריכים אותנו לדרך הישרה והשם יברכם ולא יפקד מושבם, אמן.

וְנִתְּמָה מִהוֹדֵךְ עָלָיו (כז, כ)

אמרו חז"ל (בבא בתרא עה, א): "מהוֹדֵךְ ולא כל הוֹדֵךְ, זקנים שבאותו דור אמרו פני משה כפני חמה, פני יהושע כפני לבנה, אוי לאותה בושה, אוי לאותה כלימה". מדוע דווקא הזקנים שבדור אמרו שפני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה, וכי הצעירים לא הבחינו בכך, הלא כולם ראו כי קרן עור פני משה, ומדוע הייתה זו אמירתם של הזקנים שבדור? אלא, הצעירים שבדור, שלא ראו את משה בצעירותו, לא ראו פגם שפני יהושע כפני לבנה, כיוון שסברו שגם משה רבנו בתחילת דרכו פניו היו כפני לבנה, ובמהלך השנים הוסיף לנפשו עוד גדולה ושלמות, וכך זכה שפניו האירו כפני חמה. אך זקנים שבדור, שזכו לראות את פני משה עוד בצעירותו, וידעו שגם בצעירותו פניו היו כפני חמה, לכן דווקא הם שיכלו לומר אוי לה לאותה בושה וכלימה...

הרב משה דיין שליט"א

לכל אחד ואחד יש זכות אישית שאם יעשה את המוטל עליו יזכוהו משמים. בפרשת פינחס מצינו בה שלושה פרשיות שנאמרו לאנשים יחידים, כהונה לפינחס. ירושת הארץ לבנות צלפחד, העברת המנהיגות של משה ליהושע. כשנתבונן בזה נראה שכולם זכו למעלה מיוחדת, אבל כל אחד מהם היתה לו מעלה אחרת ולכן זכה לזכות מסוג אחר. בגמ' (עבודה זרה י) מובא ציטוט מרבינו הקדוש "בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים". דברים אלו צריכים פירוש. א, מדוע רבי בכה? ב, וכי משוא פנים יש בדבר, אפשר

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

אחד עובד שנים מרובות ורק אז זוכה לקנות עולמו, ויש שבין רגע אחד זוכה? המהרש"א מבאר: הרי לכל אחד מישראל יש לו חלק לעולם הבא, וכל אחד יש את "עולמו שלו" אבל יש אדם שזוכה לקנות את "עולמו" בכמה שנים, ואז בודאי שיקבל את חלקו חלק משובח ומעובד כראוי. אולם יש שלא זכה לעבוד על חלקו זמן רב, אבל ברגע אחד קנה את חלקו, ועליו בכה רבי, חבל שהפסיד את חלקו שלא זכה לקבל אותו בשלמותו אלא רק חלק ממנו. לפי הסברו של המהרש"א נבין את מעלתו של פינחס. הרי לפינחס לא היה ראוי להיות כהן, כיון שהוא נולד עוד לפני שאביו אלעזר נמשח להיות כהן. ובהיות שלא היה ציווי למשוח אותו, אם כך לא היה ראוי לקבל את מעלת הכהונה. אולם על ידי מעשה זה שקינא לשם ה'. קיבל במתנה מכח זכות עצמית שלו "כהונת עולם". מעשה זה הוא הכשיר אותו להיות כהן בכח עצמו ובזכות שלו האישית. במעשה זה קנה פינחס את עולמו להיות הוא כהן, וגם זרעו אחריו. נמצא שמעשה זה הגדיל את כוחו של פינחס לדורות. והרי זה קנין נצח, להשיג שלמות גבוהה, משהיתה לו. על סוג כזה של קנייה בשעה אחת, גם רבי לא בכה. כי הוא הצליח להשיג שיא של שלמות ברגע. לעומת זכותו של פינחס שנקנתה בשעה אחת, אנו מוצאים את יהושע, שזכה להיות מנהיג של כלל ישראל בזכות שהיה משמש את משה מנעוריו. וכפי שהמדרש (רבה פר' נשא יב) מבאר את הפסוק (משלי כז, יח): "נִצֵר תְּאֵנָה יֵאָכֵל פְּרִיָּהּ" מדבר ביהושע שהוא שימש את משה. למה נמשלה תורה כתאנה? שרוב האילנות הזית הגפן התמרה נלקטים כאחת והתאנה נלקטת מעט מעט. וכך התורה היום לומד מעט ולמחר הרבה לפי שאינה מתלמדת לא בשנה ולא בשנים עליו נאמר נוצר תאנה. ע"כ. זכותו של יהושע היתה דוקא בגלל העבודה המתמדת שלו במשך שנים רבות שלא לאבד רגע אחד את שימושו של משה רבו. עוד מצינו בפרשה סוג זכיה נוספת, בנות צלפחד קבלו חלק בארץ, ועליהם אמרו חז"ל (ספרי פרק כז) כל אדם כשר שעומד בתוך דור רשע זכה ליטול שכר כולו. אלו [בנות צלפחד] עמדו בדור המדבר זכו ליטול שכר כולו. ע"כ. ומוסיף רש"י למה התייחסו עד יוסף. לומר לך יוסף חיבב את הארץ אף בנותיו חיבבו את הארץ. ע"כ. עוד כתב רש"י שעל הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים, לפי שהיו מחבבות את הארץ. ע"כ. וזה פלא מצד אחד אומרים חז"ל שאלו נטלו שכר כל הדור, ומצד שני כל הנשים חיבבו את הארץ. אם כן מה היתה מעלתם על שאר הנשים. אלא מבואר מכאן שבנות צלפחד הצליחו להכניס אהבת הארץ בקרב כל נשות המדבר, ולכן רק הם זכו לקבל שכר כנגד כולם. הרי כאן לימוד גדול, כאשר האדם מאמץ את מעלות אבותיו ומחזיק בדרכיהם, גם נגד כל ההמון כולו. הרי הוא זוכה ומזכה לבני דורו. ונוטל שכר כולם.

הקורבנות! (מתוך עלון 'ישא ברכה' גיליון 427)

ישנו משל מפורסם המספר על רועה צאן שהתרחל במשימתו, והצאן חדר אל גינת המלך, רמס את הדשא, החריב כליל את הפרחים המרהיבים, ובקיצור הרס כל חלקה טובה בפינת חמדתו של המלך. הרועה שנבעת תחילה לאחר שהתייעץ עם חברו מנעוריו, עשה כהצעתו, הגיע למלך כשכולו רועד ובעיניים דומעות על נפשו ביקש, בנוסף אף הוסיף שי צנוע למלך. והמלך קיבל את סליחתו והתיר לו להמשיך לרעות את צאנו! לאחר זמן מה ארע מקרה דומה עם רועה צאן אחר. כשדבר המעשה הגיע לאוזניו, רץ מהרה, קנה מתנה ובא אל המלך, בראש מורם. המלך ציוה על אתר לאוסרו ולהלקותו מכה אחר מכה! כשראה שפניו מביעות תמיהה, הסביר המלך כי המרחק בינו לבין חברו – רב! חברך בא עם לב נשבר, אולם אתה וכי הינך חושב שחסר לי מתנות, ואולי אף תאסוף עבורי צדקות?! השבית כליל את הרועה – בתשובתו! אחים יקרים, במה דברים אמורים, בפרשתינו קוראים אנו על אותם קורבנות שבזמן שבית המקדש היה קיים היו עולות לרצון לפני אדון הכל, ועל עם ישראל מכפרות! "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים!" והגמרא במסכת ברכות מלמדתינו שתפילת שחרית, ותפילת מנחה תיקנו חז"ל כנגד הקורבנות, וכשאדם יהודי מסיים תפילתו לאלוקיו, מפטיר הוא בשפתו: יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתבנה בית המקדש במהרה בימינו וכו'. ועתה נשאל את עצמנו כיצד אנו ניגשים לתפילה, האם כרועה הראשון או חלילה השני? האם כעני המבקש בפתח שאין לו שום מוצא ושום תבונה כיצד להחיות את נפשו אלא להישען על חסדי הבורא יתברך. וכן לענין בקשת החוכמה האם אנו מבינים כי ה' יתן חוכמה, מפיו דעת ותבונה, או שמא חלילה מרגישים באיזה שהוא מקום שיתכן שאנו יכולים להסתדר בלעדיו? אם נתבונן ניווכח שבאמת בלעדיו אין לנו כלום! וללא עזרתו חיינו אינם חיים, וממלא אם ניגש חיים, וסיעתא דשמיא מופלאה! כך לתפילה, נזכה אי"ה להרגיש קירבת אלוקים.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.